

Arrest

nr. 130 081 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neerdalende lijn van haar Belgische moeder.

1.2 Op 14 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, ter kennis gebracht op 29 augustus 2013 in de vorm van een bijlage 20.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 “betreffende” het recht op gezinshereniging, de artikelen 10 en 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

Het middel lijkt, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad laat tevens gelden dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en betoogt dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 10 en 10bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voornoemde bepalingen de voorwaarden vaststellen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen. Aangezien de verzoekende partij in casu een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en aldus niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 10 en 10bis van de vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij de schending van voornoemde bepalingen niet dienstig opwerpen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat zij in België samenwoont met haar moeder, merkt de Raad op dat de term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de band die zij heeft met haar moeder, laat de Raad gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich in de synthesesamenvatting toe te stellen dat zij in België samenwoont met haar moeder. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar moeder of dat haar moeder afhankelijk is van haar. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, merkt de Raad op dat voornoemde richtlijn de voorwaarden bepaalt voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Overeenkomstig artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Aangezien de verzoekende partij in casu een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en aldus niet valt onder het toepassingsgebied van voormelde richtlijn, kan de verzoekende partij de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet dienstig opwerpen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 mei 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 mei 2014 opgenomen grond, verwijst zij naar de stukken.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.

2.3 Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij door louter te verwijzen naar de stukken, in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 12 mei 2014 opgenomen grond, zodat zij geen

elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 12 mei 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 "*betreffende*" het recht op gezinshereniging, de artikelen 10 en 10*bis* van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET